

La Covid-19 no és cap càstig de Déu

Dll, 4/05/2020 per Josep-Miquel Bausset

[Del santuari estant](#)

I ho dic així de clar, perquè diversos sectors fonamentalistes (de diverses religions) han defensat que aquesta pandèmia és un càstig de Déu. Entre els partidaris d'aquesta absurda teoria hi ha l'ultraortodox ministre de salut d'Israel, **Yaakob Litzman** que va afirmar que Déu castigava els pecadors amb el coronavirus. Curiosament, uns dies després d'aquesta afirmació tan ridícula, ell i la seva esposa van donar positiu de Covid-19.

Quin Déu seria aquell, capaç de castigar la humanitat amb una pandèmia? Evidentment aquest no seria el Déu de Jesús, que és Déu d'amor i de misericòrdia. A més, en la hipòtesi absurda que Déu castigés la humanitat "pecadora" amb aquesta pandèmia, ¿com és que la Covid-19 afecta per igual els rics i els més pobres i indefensos, quan aquests últims són els més estimats de Déu? Com podria Déu castigar amb el coronavirus aquells que ell ha creat? Com podria voler Déu el mal per als homes?

A diferència del ministre de justícia d'Israel, amb la seva hipòtesi absurda de la pandèmia com a càstig de Déu, el rabí **Manis Friedman** ha fet unes reflexions molt assenyades, que vull compartir amb els lectors d'aquest article. El rabí Friedman ha reconegut un fet constatat per tothom, i és que "hem volgut conquerir la natura" i ens hem trobat amb aquesta pandèmia que ha alterat la nostra manera de viure i els hàbits que fins ara teníem. S'han acabat els viatges, el futbol, els teatres.... I el rabí Friedman es pregunta: "Per què Déu permet aquest virus, aquesta pandèmia?". El rabí creu, molt encertadament, que tots els canvis que ens hem vist obligats a fer per la Covid-19, és "una oportunitat per tal de repensar on posem a partir d'ara la nostra energia".

Aquesta pandèmia ens convida a preguntar-nos "per a què vivim o perquè ens alcem cada dia". En la seva reflexió, el rabí Friedman fa un paral·lelisme entre la situació que vivim, provocada pel coronavirus i la que va viure el poble d'Israel

quan va sortir de l'esclavatge d'Egipte. I per això aquest rabí ens recomana també a nosaltres, sortir "de l'esclavatge dels hàbits que teníem", per així fer possible "una vida i un planeta més saludables". El rabí Friedman ens demana també que "madurem com a espècie humana, perquè això és molt bonic. Ara és el moment, no de pensar en nosaltres sinó de pensar en els altres". D'aquesta manera farem possible "un món més net", més solidari i més fratern, com ens ha demanat també el papa Francesc, que en la seva encíclica, "Laudato si", de maig de 2015, assenyalà diversos factors que alteren la salut del planeta. Per això el papa expressava la seva preocupació pel medi ambient (nº 91) i denunciava les "formes de contaminació que afecten diàriament les persones", així com "l'exposició als contaminants atmosfèrics", que produeixen "un ampli espectre d'efectes sobre la salut" (nº 20). I és que l'hostilitat de l'home contra el planeta, amb la seva intervenció i agressió, produeix uns canvis que alteren el cicle natural de la terra. I per això un petit virus ha esfondrat el model d'èxit en el que estàvem instal·lats fins ara.

Per altra part, aquells que creuen que Déu ens castiga amb aquesta pandèmia o amb la fam o les guerres, haurien de recordar les paraules atribuïdes a **Santa Teresa de Jesús** quan deia: "Déu no té mans, les seves mans són les nostres". Som nosaltres els responsables de les guerres, la fam o les pandèmies, ja que som nosaltres (i no Déu) els qui provoquem la misèria, els conflictes bèl·lics o els desastres naturals, alterant o agredint el curs natural del terra. I som nosaltres els qui hem de saber trobar una sortida a aquesta pandèmia, "amb el contagi de l'esperança", com ens demana el papa, per així pal·liar la crisi econòmica que ja tenim entre nosaltres i per evitar la crisi social que es pot produir per la pèrdua de llocs de treball. La situació provocada pel coronavirus ens ha d'ajudar a obrir els nostres cors i els nostres braços a tots els qui pateixen i al planeta, que amb el nostre egocentrisme estem fent malbé.

Com molt encertadament ha dit l'expresident de l'Uruguai, **José Múgica**, en relació a aquesta pandèmia, "això no és una guerra, això és un desafiament de la biologia per recordar-nos que no som els amos absoluts del món". El mateix va dir fa uns dies el president alemany, quan afirmà que "aquesta pandèmia no és una guerra. És una prova de la nostra humanitat", a diferència del que afirmà el president Sánchez, quan amb un llenguatge militar (semblant al comitè que cada dia informava de l'estat de la pandèmia), deia: "Quan vencem aquesta guerra, necessitarem totes les forces del país per vèncer la postguerra". Pel contrari, i molt encertadament, l'escriptor Martí Domínguez deia en relació a la gestió de la pandèmia per part de l'estat espanyol: "El pitjor són les metàfores militars".

El Sr. Múgica s'adreçava als qui ell anomenava "milmilionaris, als qui acumulen més i més diners", insensibles al sofriment dels més dèbils de la societat, per dir-los "que deixin de fotre!", perquè "per més diners que tinguin, es moriran com qualsevol altra persona". Un altre savi, l'antropòleg i arqueòleg, **Eudald Carbonell**, recentment deia també: "Això és un avís, l'últim avís. Ens falta consciència d'espècie". I és que "el sistema que ha posat en marxa l'espècie humana no funciona", ja que "no soluciona els problemes que genera".

No és Déu qui castiga els homes. Som nosaltres mateixos que, amb l'avarícia i la insensibilitat davant el sofriment dels nostres germans i del planeta, greument malalt, continuem explotant els nostres proïsmes i maltractant la terra. I això quedà més que comprovat aquests dies, ja que amb una menor activitat de l'home sobre el planeta, degut al confinament, enguany "l'estat espanyol registrarà la

caiguda més gran en la història, de les emissions de Co2” (*La Vanguardia*, 18 d’abril de 2020).

En aquests moments de confinament, tancats a casa (per poder superar el coronavirus) de la mateixa manera que estaven tancats els apòstols el diumenge de Pasqua, Jesús també entra a les nostres llars i als nostres cors i ens diu: “Pau a vosaltres”. És la pau i la joia que ens vénen del Senyor Ressuscitat, que ens conforten i que ens donen coratge per afrontar aquesta situació tan difícil que estem vivint.